

Self Assessment SIID 349

Part : Introduction to Medical Law

อ.นพ. เอกรินทร์ ภูมิพิเชฐ
พ.บ., ว.ว. (อายุรศาสตร์),
ว.ว. (เวชบำบัดวิกฤต)
น.บ., น.บ.ท.

คำถามข้อที่ 1

ความผิดฐานทำคำรับรองเอกสารอันเป็นเท็จ

จากข้อความในกฎหมาย “ผู้ใดในการประกอบกิจการงานในวิชาแพทย์ กฎหมาย บัญชีหรือวิชาชีพอื่นใด ทำคำรับรองเป็นเอกสารอันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

องค์ประกอบภายในของความผิดฐานนี้คืออะไร

- 1)เจตนา และจงใจ
- 2)เจตนา
- 3)จงใจ
- 4)ประมาท
- 5)ประมาทเลินเล่อ

กฎหมายอาญา

เจตนา หรือ ประมาท

ไม่มีคำว่า “ประมาท” แสดงว่าเป็น “เจตนา”

จงใจ/ ประมาทเลินเล่อ เป็นเรื่องทางแพ่ง

คำถามข้อที่ 2

นาย ก. เป็นนักศึกษาแพทย์ปีที่ 4 คู่กัน ในลิฟท์ว่า “คนไข้เตียง 9 เป็นเอชไอวี ตอนนี้ใส่ท่อช่วยหายใจอยู่” บุคคลที่อยู่ในลิฟท์มีนักศึกษาแพทย์ และมีญาติของคนไข้เตียง 9 และญาติคนไข้เตียงอื่นอยู่ด้วย โดยญาติคนไข้เตียงอื่นไม่ทราบประวัติของคนไข้เตียง 9 มาก่อน

นาย ก. มีความรับผิดชอบอย่างไรหรือไม่

- 1) มีความผิดฐานเปิดเผยความลับ และเป็นละเมิด
- 2) ไม่มีความผิดฐานเปิดเผยความลับ และเป็นละเมิด
- 3) มีความผิดฐานเปิดเผยความลับ และไม่เป็นละเมิด
- 4) ไม่มีความผิดฐานเปิดเผยความลับ และไม่เป็นละเมิด

ในการกระทำเดียวกัน อาจมีความรับผิดชอบทางอาญาและทางแพ่ง
พร้อมกันได้ **ต้องพิจารณาแยกกัน**

นาย ก. เป็นนักศึกษาแพทย์ปีที่ 4 คอยกัน ในลิฟท์ว่า “คนไข้เตียง 9 เป็นเอชไอวี ตอนนี้ใส่ท่อช่วยหายใจอยู่” บุคคลที่อยู่ในลิฟท์มีนักศึกษาแพทย์ และมีญาติของคนไข้เตียง 9 และญาติคนไข้เตียงอื่นอยู่ด้วย โดยญาติคนไข้เตียงอื่นไม่ทราบประวัติของคนไข้เตียง 9 มาก่อน

มาตรา 323 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่น โดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ หรือ โดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้นแล้วเปิดเผยความลับนั้น ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษ.....

ผู้รับการศึกษาอบรมในอาชีพดังกล่าวในวรรคแรก เปิดเผยความลับของผู้อื่น อันตนได้ล่วงรู้หรือได้มาในการศึกษาอบรมนั้น ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษเช่นเดียวกัน”

เอาผิดกับนักศึกษาแพทย์ด้วย แต่เป็นความผิดอันยอมความได้

พิจารณาความรับผิดทางแพ่ง

นาย ก. เป็นนักศึกษาแพทย์ปีที่ 4 คอยกัน ในลิฟท์ว่า “คนไข้เตียง 9 เป็นเอชไอวี ตอนนี้ใส่ท่อช่วยหายใจอยู่” บุคคลที่อยู่ในลิฟท์มีนักศึกษาแพทย์ และมีญาติของคนไข้เตียง 9 และญาติคนไข้เตียงอื่นอยู่ด้วย โดยญาติคนไข้เตียงอื่นไม่ทราบประวัติของคนไข้เตียง 9 มาก่อน

มาตรา ๔๒๐ ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

- ผู้ใด : นศ.พ.
- ทำ : กระทำโดย “รู้สำนึก”
- ประมาทเลินเล่อ : ไม่ได้ตั้งใจ แต่ไม่ใช้ความระมัดระวัง
- บุคคลอื่น : ผู้ป่วย และญาติเตียง 9
- ก่อให้เกิดความเสียหาย : เป็นความเสียหายต่อชื่อเสียง ---> เปิดเผยความลับของผู้ป่วย

ละเมิด (Tort, Wrongful act, Delicts)

คำถามข้อที่ 3

กรณีที่แพทย์กระทำการรักษาไม่เป็นไปตามมาตรฐานของวิชาชีพ จนผู้ป่วยถึงแก่ความตาย บุตรของผู้ป่วยย่อมสามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนต่อไปนี้ได้ ยกเว้น

- 1) ค่าปลงศพ
- 2) ค่าขาดแรงงาน
- 3) ค่าเศร้า โศกเสียใจ
- 4) ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้
- 5) ค่าขาดไร้อุปการะ

ความเสียหายที่ไม่ใช่ตัวเงิน

1. ค่าปลงศพ (ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรค 1)
2. ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการจัดการศพ (ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรค 1)
3. ค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย (ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรค 2)
4. ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ก่อนตาย (ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรค 2)
5. ค่าขาดไร้อุปการะ (ป.พ.พ. มาตรา 443 วรรค 3)
6. ค่าขาดแรงงานของบุคคลภายนอก (ป.พ.พ. มาตรา 445)

- ความเสียหายต่อร่างกาย
- ความเสียหายต่ออณามัย
- ความเสียหายต่อชื่อเสียง

คำถามข้อที่ 4

นายแพทย์ ก. ได้ทำการรักษานาย A เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2555 ซึ่งวินิจฉัยเป็น complete heart block โดยใช้ยา verapamil ต่อมาผู้ป่วยเกิด cardiac arrest ได้ทำการกู้ชีวิตนาน 30 นาที ผู้ป่วยไม่รอดชีวิต

บุตรชายนาย A ฟ้องนายแพทย์ ก. เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 นายแพทย์ ก. ไม่ให้การอย่างใดต่อผู้ ช้อเท็จจริงปรากฏว่าหากนายแพทย์ ก. ไม่ให้ยา verapamil นาย A ก็จะไม่ถึงแก่ความตาย นายแพทย์ ก. ต้องรับผิดชอบหรือไม่

- 1) นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะคดีขาดอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่ได้ทำละเมิด
- 2) นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะคดีขาดอายุความ 3 ปี นับแต่วันที่ได้ทำละเมิด
- 3) นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ เพราะคดีขาดอายุความ 1 ปี นับแต่วันที่รู้เหตุและรู้ตัวผู้ทำละเมิด
- 4) นายแพทย์ ก. ต้องรับผิดชอบ เพราะนายแพทย์ ก. ไม่ได้ให้การต่อสู้เรื่องการขาดอายุความ
- 5) นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ แม้นายแพทย์ ก. ไม่ได้ให้การต่อสู้เรื่องการขาดอายุความ แต่ศาลสามารถยกประเด็นที่คดีขาดอายุความขึ้นวินิจฉัยได้

คำถามข้อที่ 4

รู้ถึงความเสียหาย + รู้ตัวผู้ประกอบการ

นายแพทย์ ก. ได้ทำการรักษานาย A เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2555 ซึ่งวินิจฉัยเป็น **complete heart block** โดยใช้ยา **verapamil** ต่อมาผู้ป่วยเกิด **cardiac arrest** ได้ทำการกู้ชีวิตนาน 30 นาที ผู้ป่วยไม่รอดชีวิต

บุตรชายนาย A ฟ้องนายแพทย์ ก. เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 นายแพทย์ ก. ไม่ให้การอย่างใดต่อสู้อยู่ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าหากนายแพทย์ ก. ไม่ให้ยา **verapamil** นาย A ก็จะไม่ถึงแก่ความตาย นายแพทย์ ก. ต้องรับผิดชอบหรือไม่

คดีฟ้องร้องละเมิดทางการแพทย์

อายุความเฉพาะตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13

ในกรณีที่ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ หรืออนามัย โดยผลของสารที่สะสมอยู่ในร่างกายของผู้บริโภคหรือเป็นกรณีที่ต้องใช้เวลาในการแสดงอาการ ผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจในการฟ้องคดีแทนผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายใน **สามปี** นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหาย

คดีนี้ขาดอายุความ

คำถามข้อที่ 4

คดีขาดอายุความ ลูกหนี้ต้องรับผิดชอบ ?

นายแพทย์ ก. ได้ทำการรักษานาย A เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2555 ซึ่งวินิจฉัยเป็น complete heart block โดยใช้ยา verapamil ต่อมาผู้ป่วยเกิด cardiac arrest ได้ทำการกู้ชีวิตนาน 30 นาที ผู้ป่วยไม่รอดชีวิต

บุตรชายนาย A ฟ้องนายแพทย์ ก. เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2559 นายแพทย์ ก. ไม่ให้การอย่างใดต่อผู้ ข้อเท็จจริงปรากฏว่าหากนายแพทย์ ก. ไม่ให้ยา verapamil นาย A ก็จะไม่ถึงแก่ความตาย นายแพทย์ ก. ต้องรับผิดชอบหรือไม่

หนี้ที่ขาดอายุความ หนี้ยังไม่ระงับ ยังมีหนี้ผู้นั้นอยู่

มาตรา ๑๙๓/๑๐ สิทธิเรียกร้องที่ขาดอายุความ ลูกหนี้มีสิทธิที่จะปฏิเสธการชำระหนี้ตามสิทธิเรียกร้องนั้นได้

ลูกหนี้ต้องให้การต่อสู้คดี ถึงจะปฏิเสธการชำระหนี้ได้

มาตรา ๑๙๓/๒๙ เมื่อไม่ได้ยกอายุความขึ้นเป็นข้อต่อสู้ ศาลจะอ้างเอาอายุความมาเป็นเหตุยกฟ้องไม่ได้

คำถาม //////////////////////////////////////

1. วิจัย
.....

2. หลักกฎหมาย

.....
.....
.....
.....

3. เหตุผล

.....
.....
.....
.....
.....
.....

การตอบข้อสอบอัตนัย

1. วิจัยนัย

- ตอบชัดเจน อย่าตอบเพื่อเลือก
- ตอบเท่าที่ประเด็นใน โจทย์ถาม

2. หลักกฎหมาย

- ใช้คำ/ ถ้อยคำในตัวบทกฎหมาย (ประมวลกฎหมาย, พ.ร.บ.)
- เขียนหลักกฎหมายให้ได้สาระสำคัญของตัวบท
- อย่าแต่งตัวบทกฎหมายขึ้นมาเอง
- การอ้างชื่อกฎหมายอย่างเดียว ไม่ใช้การอ้างหลักกฎหมาย

3. เหตุผล

- ตอบเหตุผลให้ล่อไปกับหลักกฎหมาย

- เขียนด้วยลายมือที่อ่านง่าย
- มีการใช้ภาษาไทยที่ดี สื่อความได้ดี
- อย่าลืมฝึกเขียนหลักกฎหมายที่สำคัญ ให้สื่อความได้ดี

คำถามอรรถนัย ปีการศึกษา 2559

นายแพทย์ ก. เป็นศัลยแพทย์ประจำโรงพยาบาลจังหวัด S สังกัดกระทรวงสาธารณสุข โดยนายแพทย์ ก. ได้ทำการรักษานาย A ซึ่งให้การวินิจฉัยเป็น acute appendicitis with septic shock ซึ่งเป็นภาวะฉุกเฉินทางการแพทย์ โดยทำการรักษานาย A ไปเลยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ซึ่งในขณะนั้นนาย A ไม่รู้สติ เมื่อทำการเปิดแผลผ่าตัด พบว่าเป็น perforated appendix จึงต้องขยายแผลผ่าตัดให้กว้างขึ้นกว่าเดิม ผู้ป่วยพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนาน 10 วัน

3 เดือนต่อมา นาย A มีอาการปวดท้องอีกครั้ง นายแพทย์ ข. ตรวจพบว่ามีผ้าก๊อช (swab) อยู่ในท้อง 1 ผืน ซึ่งนายแพทย์ ก. ลืมเอาออกจากการผ่าตัดครั้งก่อน ครั้งนี้ นาย A ต้องนอนโรงพยาบาลนาน 2 เดือน และได้ทราบเรื่องที่นายแพทย์ ก. ลืมผ้าก๊อชไว้ในช่องท้อง

นาย A จึงได้ฟ้องนายแพทย์ ก. เป็นคดีแพ่ง เรียกค่าสินไหมทดแทนจำนวน 500,000 บาท นายแพทย์ ก. อ้างว่าในประกาศของโรงพยาบาลจังหวัด S มีข้อความว่า “แพทย์และพยาบาลไม่ต้องรับผิดชอบหากเกิดอันตรายใดๆ ต่อผู้ป่วยอันเกิดจากการวินิจฉัยและรักษา ไม่ว่าจะเป็อันตรายต่อร่างกายหรือต่อชีวิต” ทำให้นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ

คำถาม

- นายแพทย์ ก. สามารถในการทำการผ่าตัดนาย A โดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด (5 คะแนน)
- การกระทำของนายแพทย์ ก. เป็นการกระทำโดยประมาทหรือไม่ เพราะเหตุใด (5 คะแนน)
- นาย A มีอำนาจฟ้องนายแพทย์ ก. โดยตรงได้หรือไม่ เพราะเหตุใด (5 คะแนน)
- ข้อต่อสู้ของนายแพทย์ ก. ที่อ้างประกาศของโรงพยาบาลจังหวัด S ทำให้ นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิด ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด (5 คะแนน)

คำถามอัตนัยข้อ 1

นายแพทย์ ก. สามารถในการทำการผ่าตัดนาย A โดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

วินิจฉัย : นายแพทย์ A สามารถผ่าตัดนาย ก. ได้ แม้จะไม่ได้รับความยินยอมจากนาย ก. (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : อ้างหลักกฎหมายอย่างไรต่อไปนี้

- 1.ป.อ. มาตรา 67 ผู้ใดกระทำความผิดด้วยความจำเป็น (2) เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นพ้นจากภยันตรายที่ใกล้จะถึง และไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้น โดยวิธีอื่นใดได้ เมื่อภยันตรายนั้นตนมิได้ก่อให้เกิดขึ้นเพราะความผิดของตน (1 คะแนน) ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นการเกินสมควรแก่เหตุแล้ว ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ (1 คะแนน)
- 2.พ.ร.บ. สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550 มาตรา 8 มาตรา 8 ในการบริการสาธารณสุข บุคลากรด้านสาธารณสุขต้องแจ้งข้อมูลด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการให้ผู้รับบริการทราบอย่างเพียงพอที่ผู้รับบริการจะใช้ประกอบการตัดสินใจในการรับหรือไม่รับบริการใด (1 คะแนน) ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับกรณีดังต่อไปนี้ (1) ผู้รับบริการอยู่ในภาวะที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตและมีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือเป็นการรีบด่วน (1 คะแนน)

คำถามอัตนัยข้อ 1

นายแพทย์ ก. มีอำนาจในการทำการผ่าตัดนาย A โดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

เหตุผล : อ้างเหตุผลข้อใดข้อหนึ่งต่อไปนี้

1. การที่ผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยเป็น acute appendicitis with septic shock ถือว่าเป็นการที่นาย A ประสบอันตรายที่ใกล้จะถึง (1 คะแนน) นายแพทย์ ก. จึงสามารถกระทำความผิดด้วยความจำเป็นได้ จึงสามารถผ่าตัดโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ได้ (1 คะแนน)

2. การที่ผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยเป็น acute appendicitis with septic shock ถือว่าผู้รับบริการคือนาย A อยู่ในภาวะที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตและมีความจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือเป็นการรีบด่วน (1 คะแนน) จึงไม่จำเป็นที่บุคลากรทางสาธารณสุขต้องแจ้งข้อมูลด้านสุขภาพให้นาย A ทราบอย่างเพียงพอก่อน จึงสามารถผ่าตัดโดยไม่ได้รับความยินยอมจากนาย A ได้ (1 คะแนน)

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : การวินิจฉัยที่ผิดพลาด

- วินิจฉัยว่า นายแพทย์ ก. ไม่เป็นความผิด ----> โจทย์ถามว่านายแพทย์ ก. ผ่าตัดนาย A ได้หรือไม่ ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ ก. มีความผิดหรือไม่มีความผิด

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : ข้อกฎหมายที่ตั้งขึ้นมาเอง

- อ้าง ป.พ.พ. ตอบว่ากระทำความผิดด้วยความจำเป็น ----> อ้างข้อกฎหมายผิด
- พ.ร.บ.การกระทำความผิดด้วยความจำเป็น (2) ----> ไม่มี
- อ้าง พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ แต่ตอบว่าเป็นการกระทำความผิดด้วยความจำเป็น
- พ.ร.บ.สุขภาพชีวิต ----> ไม่มี
- พ.ร.บ.การกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ----> อ้างหลักกฎหมายผิด

โจทย์ = ปัญหาที่ตั้งเป็นคำถาม
โจทก์ = ผู้เริ่มต้นฟ้องคดี

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 1 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- อ้างชื่อกฎหมายอย่างเดียว โดยไม่อ้างหลักกฎหมาย ----> ไม่ได้คะแนนหลักกฎหมาย
- ผู้ใดกระทำความผิดกรณีที่จำเป็น/ ในภาวะจำเป็น ----> ที่ถูกคือ “ผู้ใดกระทำความผิดด้วยความจำเป็น”
- หากอยู่ในภาวะกดดัน ----> ต้องเขียนว่า อยู่ในที่บังคับ หรือไม่อาจขัดขืนได้
- การทำร้ายร่างกายผู้อื่นถือเป็นความผิด เว้นกรณีฉุกเฉินที่เสี่ยงต่อชีวิต ไม่มีทางเลือกอื่น **ไม่ถือว่าเป็นความผิด**
- หากผู้ใดทำการโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้ถูกกระทำ ถือว่ามีความผิด เว้นแต่ว่าผู้ถูกกระทำอยู่ในภาวะฉุกเฉิน และไม่สามารถแจ้งให้ผู้แทนเขียนคำยินยอมได้ **จึงจะถือว่าไม่มีความผิด**
- ไม่ต้องได้รับความยินยอม เมื่อการกระทำนั้นเป็นประโยชน์แก่ตนหรือผู้อื่น โดยที่ไม่มีการรักษาอื่นทดแทนได้ เมื่ออยู่ในภาวะฉุกเฉิน และเป็นกรกระทำไม่เกินกว่าเหตุ **ถือว่ากรกระทำนั้นไม่มีความผิด**

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- หลักกฎหมาย : การกระทำที่ส่งผลถึงชีวิตของผู้อื่น และไม่มีวิธีอื่นใดที่ดีกว่าและทำได้ สามารถดำเนินการตามหลักการแพทย์ได้ตามมาตรฐาน จึงถือเป็นความผิดที่มีกฎหมายยกโทษให้ ----> ยกโทษ ไม่ได้มีความหมายเท่ากับยกเว้นโทษ
- หลักกฎหมาย : การทำความผิดด้วยความจำเป็น ได้รับการ “ละเว้น” โทษตามกฎหมาย (4), งดเว้นโทษตามกฎหมาย ----> ที่ถูกต้องคือ “ไม่ต้องรับโทษ”
- หลักกฎหมาย : การกระทำด้วยความจำเป็น กฎหมายไม่ได้ยกเว้นโทษไว้ให้ ----> ผิดเลย
- การทำความผิดด้วยความจำเป็น ไม่เป็นความผิดทางอาญา (6) หรือยกเว้นความผิด ----> ต้องตอบว่าเป็นความผิดทางอาญา แต่ไม่ต้องรับโทษตาม ป.อ.มาตรา 67
- อ้างหลักกฎหมายเรื่องจำเป็นตาม ป.อ.มาตรา 67(1) ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็นเพราะอยู่ในอำนาจหรืออยู่ในบังคับ ----> ข้อเท็จจริงนี้แพทย์ไม่ได้อยู่ในอำนาจหรือในบังคับ อ้าง ป.อ.มาตรา 67(1) ไม่ได้

วิเคราะห์อัตรณัยข้อ 1 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- อ่างหลักเรื่องป้องกันตาม ป.อ.มาตรา 68 ปนกับเรื่องจำเป็น (5) : บุคคลใดมีหน้า
ที่ป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับผู้อื่น
- การกระทำด้วยความจำเป็น ไม่ใช่เรื่อง “ปกป้อง” ผู้อื่น (3)
- อ่างหลักกฎหมายละเมิดในเรื่องความยินยอมของการได้รับข้อมูลทางสุขภาพ ----
> ซึ่งไม่มี ที่ถูกคือ พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550
- แพทย์สามารถละเมิด (ผ่าตัด) และไม่ต้องรับผิดชอบ ในกรณีที่ต้องให้การรักษาเร่ง
ด่วน หากไม่ช่วยแล้วจะเกิดอันตรายถึงแก่ชีวิต
- หลัก *volenti non fit injuria* ไม่ใช่หลักเดียวกับเรื่องการทำด้วยความ
จำเป็น (5)
- ในภาวะรีบด่วนฉุกเฉิน หรือในภาวะฉุกเฉินที่จะเป็นภัย ให้การกระทำผิดนั้นไม่
ต้องรับโทษ ----> ต้องเขียนว่า ผู้อื่นอยู่ในภาวะอันตรายที่ใกล้จะถึง
- หลักกฎหมาย : การทำร้ายร่างกายโดยมีเหตุจำเป็น คือ การทำร้ายร่างกายเป็น
ไปเพื่อประโยชน์ของผู้ที่ถูกทำร้าย สามารถกระทำได้เลยเมื่อ 1. ผู้ที่ถูกทำร้ายอยู่
ในสภาวะที่ไม่สามารถให้ความยินยอมได้ 2. ไม่สามารถติดต่อญาติใดๆ ได้เลย

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : เหตุผลไม่ถูกต้อง/ คลาดเคลื่อน

- หากไม่ทำการรักษา นาย A อาจตายได้ และนาย A ก็หมดสติด้วย (3) ----> ไม่มีเหตุผลทางกฎหมายในการตอบ
- ถ้านาย ก. ไม่ผ่าตัด นาย A จะต้องตายอย่างแน่นอน ดังนั้นสิ่งที่นาย ก. ทำถือว่าเป็นการช่วยชีวิต “นาย ก.” ไม่ให้ถึงแก่ชีวิต ----> สับสนในตัวละคร ตัวเองผ่าตัดตัวเอง ไม่มีเหตุผลทางกฎหมายในการตอบ
- นายแพทย์ ก. เป็นศิษย์แพทย์ประจำบ้าน ----> ข้อเท็จจริง บอกว่าเป็น “ศิษย์แพทย์” ไม่ใช่แพทย์ประจำบ้าน (resident) ถือว่าแต่งข้อเท็จจริงเพิ่มเอง
- ตอบว่านายแพทย์ ก. อยู่โรงพยาบาลชุมชน ----> โจทย์บอกว่าเป็นศิษย์แพทย์อยู่ที่รพ.จังหวัด
- ผู้ป่วยอยู่ในภาวะขาดสติ (3) ----> โจทย์บอกว่าผู้ป่วย “หมดสติ”

คำถามอัตนัยข้อ 2

การกระทำของนายแพทย์ ก. เป็นการกระทำโดยประมาทหรือไม่ เพราะเหตุใด

วินิจฉัย : การกระทำของนายแพทย์ ก. เป็นการกระทำโดยประมาท (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 วางหลักว่า กระทำโดยประมาท ได้แก่กระทำความผิดมิใช่โดยเจตนา แต่กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัย (0.5 คะแนน) และพฤติการณ์ (0.5 คะแนน) และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ (0.5 คะแนน)

เหตุผล : นายแพทย์ ก. เป็นศัลยแพทย์ การลืมนำก้อนไว้ในช่องท้องเป็นการรักษาโดยปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) ซึ่งตามวิสัยของนายแพทย์ ก. เป็นศัลยแพทย์ ต้องมีระดับความระมัดระวังในการผ่าตัดสูงกว่าแพทย์ทั่วไป (0.5 คะแนน) และตามพฤติการณ์นายแพทย์ ก. ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัด ซึ่งต้องมีมาตรฐานในการรักษาในระดับดี (0.5 คะแนน) ประกอบกับนายแพทย์ ก. สามารถใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอได้ (0.5 คะแนน)

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : การวินิจฉัยที่ผิดพลาด

- ตอบว่านาย ก. กระทำโดยประมาทเลินเล่อ (5) ---> โจทย์ถามเรื่อง “ประมาท” ไม่ใช่เรื่อง “ประมาทเลินเล่อ”
- ตอบว่านาย ก. กระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างรุนแรง ---> มีแต่คำว่า “ประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง” และโจทย์ถามเรื่องประมาท ไม่ใช่เรื่องประมาทเลินเล่อ
- ตอบว่านายแพทย์ ก. มีความผิดตาม ป.อ. 297 ----> โจทย์ถามว่าเป็นการกระทำโดยประมาทหรือไม่ ไม่ได้ถามว่านายแพทย์ ก. กระทำความผิดฐานใด (3)

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : ข้อกฎหมายที่ตั้งขึ้นมาเอง

- อ้างกฎหมาย พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค, ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (3) ----> ไม่มีหลักกฎหมายเรื่องประมาท
- อ้าง ป.พ.อ. -----> จะอ้าง ป.พ.พ. หรือ ป.อ. ก็เลือกเอาสักอย่าง

ผ้าก๊อต ผ้าก๊อต ----> ไม่มี

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- ประมาท คือ การกระทำที่ไม่ระมัดระวัง ตาม “พิสัย” ----> ต้องใช้คำว่า “วิสัย”
- ประมาท คือ การกระทำที่ไม่ “จงใจ” (2) ---> เป็นหลักเรื่อง “ประมาทเลินเล่อ” ในคดีแพ่ง
- ผู้กระทำสามารถหลีกเลี่ยง (2) หรือเพิ่มความระมัดระวัง หรือ ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังอย่างเต็มที่ หรือ มีการใช้ความระมัดระวังอย่างไม่เพียงพอ หรือ ใช้ความระมัดระวังแม้แต่เพียงเล็กน้อย ----> ตัวยกใช้คำว่า “ใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้”
- ผู้ใดกระทำการในพิสัยที่พึงระวังได้ แต่ไม่ระวัง หรือระวังไม่มากพอ ถือว่าเป็นความประมาทเลินเล่อ ----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- การกระทำโดยประมาท พิจารณาจากวิสัยและพฤติการณ์ ----> ไม่มีหลักนี้ในกฎหมาย
- วินิจฉัยตามหลักความรับผิดชอบ ----> โจทย์ถามว่าเป็นประมาทหรือไม่ ต้องตอบโดยใช้ definition ของคำว่าประมาท
- **ตอบว่าเป็นประมาท แต่อ้าง ป.พ.พ.มาตรา 420 มาตอบ ซึ่งเป็นหลักของคดีแพ่ง (3)**

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- ประมาท คือ การกระทำที่ปราศจากความระมัดระวังในภาวะที่ต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ “ผู้กระทำสามารถกระทำได้ แต่ไม่กระทำ” (3) ----> อ่านแล้วสงสัยว่ากระทำอะไร ระหว่างกระทำด้วยความระมัดระวัง หรือกระทำด้วยความประมาท
- ประมาท คือ การกระทำที่ไม่ได้ตั้งใจ ----> ไม่มีหลักนี้ ที่ถูกต้องคือ “ไม่มีเจตนา”
- ประมาท คือ การ “ทำอันตราย” โดยไม่ได้เจตนา ----> ประมาท ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องของการทำอันตราย
- ประมาท คือ การกระทำอันมิได้เจตนา ที่ทำให้ผู้ได้รับการกระทำได้รับอันตรายต่อชีวิตก็ดี ต่อร่างกายก็ดี ต่อจิตใจก็ดี ต่อเสรีภาพก็ดี ต่อทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างใดก็ดี โดยผู้กระทำนั้นอยู่ในภาวะรู้สติ ซึ่งควรมีความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ ----> อ้าง ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 และ ป.พ.พ.มาตรา 420 ได้อย่างกลมกลืนมาก !!!
- หลักกฎหมาย ไม่ใช่เรื่องการสมมุติบุคคลเปรียบเทียบ ----> เป็นหลักของศาลที่ใช้การตอบหลักกฎหมาย ต้องอ้างอิงจากตัวบทกฎหมาย

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 2 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- **ตอบหลัก *res ipsa loquitur* ----> หลักนี้ใช้เมื่อเป็นคดีแพ่งชั้นสู่ศาล และเป็นเรื่อง**
ที่แพทย์ต้องมีภาระการพิสูจน์ว่าตนไม่ประมาท โจทย์ถามว่าแพทย์ “ประมาท” หรือ
ไม่ ไม่ได้ถามว่าจะสูดตัวอย่างไร หรือภาระการพิสูจน์ตกอยู่ที่ฝ่ายไหน
- **อ้างว่า “ถ้าใช้ความระมัดระวังสักนิด” “แม้จะมีความระมัดระวังเล็กน้อย” ---->**
กฎหมายบัญญัติแต่เพียงว่าไม่ได้ใช้ความระมัดระวัง แต่ไม่ได้บอกขนาดของการไม่
ใช้ความระมัดระวัง
- **ประมาท คือ ใช้ความระมัดระวัง “ไม่เต็มที่” ----> กฎหมายบัญญัติแต่เพียงว่าไม่ได้**
ใช้ความระมัดระวัง แต่ไม่ได้บอกขนาดของการไม่ใช้ความระมัดระวัง
- **“หาก ใช้ความระมัดระวังสักนิด ก็จะป้องกันผลที่ตามมาได้” ----> อ้างหลักกฎหมาย**
ปะปนกับเรื่องการทำโดยงดเว้นตาม ป.อ.มาตรา 59 วรรคท้าย (วรรค 5) (2)
- **ประมาท เป็นการกระทำที่ไม่ระมัดระวัง ซึ่งในขณะนั้นควรมีตามวิสัยและพฤติการณ์**
หรือ ใช้ความระมัดระวังไม่เพียงพอ ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหม
ทดแทน ----> เป็นการอ้าง ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 ประกอบมาตรา 420 ซึ่งไม่ได้ใจ
ความสำคัญครบถ้วน

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 2 : เหตุผลไม่ถูกต้อง/ คลาดเคลื่อน

- ตอบว่าการกระทำของนายแพทย์ ก. กระทำโดยประมาท เพราะไม่ได้กระทำโดยเจตนา ----> ไม่ได้อธิบายเลยว่าอย่างไรถึงเป็นประมาท เพราะการกระทำนั้นอาจจะไม่เป็นทั้งเจตนาหรือไม่เป็นประมาทก็ได้
- ให้เหตุผลว่า นายแพทย์ ก. กระทำประมาทโดยละเมิด ----> อ้างหลักกฎหมายสืบสน เพราะโจทก์ถามเรื่องของอาญา แต่เอาหลักทางแพ่งมาตอบ
- โจทก์ถามว่านายแพทย์ ก. ประมาทหรือไม่ คำตอบเป็นไปตาม ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 ----> ไม่ต้องอธิบายหลัก causation เพราะไม่ได้ถามว่านายแพทย์ ก. มีความรับผิดชอบทางอาญาหรือไม่ และหลักเรื่อง causation ก็ไม่ได้อธิบายเรื่องประมาท
- เหตุผล : แพทย์ ก. ลืมผ้าก๊อชไว้ในช่องท้อง ถือเป็นการกระทำที่เกิดจากความประมาท ----> ไม่ได้วินิจฉัยเลยว่าเพราะเหตุใดนายแพทย์ ก. จึงไม่ประมาท

คำถามอัตนัยข้อ 3

นาย A มีอำนาจฟ้องนายแพทย์ ก. โดยตรงได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

นาย A ไม่มีอำนาจฟ้องนายแพทย์ ก. โดยตรง (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 วางหลักว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง (1 คะแนน) แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ (1 คะแนน)

เหตุผล : โรงพยาบาลจังหวัด S สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ดังนั้นนายแพทย์ ก. ซึ่งปฏิบัติงานที่โรงพยาบาลจังหวัด S จึงได้รับความคุ้มครองตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 นาย A ไม่สามารถฟ้องนายแพทย์ ก. ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยตรงได้ (1 คะแนน) ต้องฟ้องหน่วยงานของรัฐคือ กระทรวงสาธารณสุข (1 คะแนน)

วิเคราะห์ข้อ 3 : การวินิจฉัยที่ผิดพลาด

- ตอบว่าฟ้องนายแพทย์ ก. ได้โดยตรง เพราะมองว่าเป็นคดีอาญา ก. กระทำโดยประมาท จึงฟ้องได้ (3) ----> โจทย์บอกว่าฟ้องคดีแพ่ง
- ตอบว่าฟ้องนายแพทย์ ก. ได้โดยตรง ----> เป็นการตอบที่ผิด เพราะผู้เข้าสอบไม่ได้ดูให้รอบคอบว่า นายแพทย์ ก. สังกัดหน่วยงานของรัฐ

วิเคราะห์ข้อ 3 : ข้อกฎหมายที่ตั้งขึ้นมาเอง

- พ.ร.บ. การละเมิดโดยเจ้าหน้าที่
- พ.ร.บ. คຸ່มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- พ.ร.บ. คຸ່มครองเจ้าหน้าที่
- พ.ร.บ. ประพฤติผิดหน้าที่ของราชการ
- พ.ร.บ. คຸ່มครองผู้ประกอบการในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข

วิเคราะห์อัตราข้อ 3 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่คุ้มครอง (ปกป้อง) เจ้าหน้าที่ที่ได้กระทำละเมิดเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ (2)
- หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่รับผิดชอบการกระทำของเจ้าพนักงานของตน (10)
- หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบเจ้าหน้าที่ (4)
- โจทก์ไม่สามารถฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ เป็นสิทธิของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

เป็นหลักกฎหมายที่ผิดร้ายแรง

พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5
หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่
ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้อง
หน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง **แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้**

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 3 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่เป็น “ผู้รับฟ้อง” -----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง ผู้เข้า
สอบสับสน ในฐานะของ โจทก์และจำเลย กรณีนี้หน่วยงานของรัฐเป็นจำเลย ส่วนผู้รับ
ฟ้องคือ โจทก์
- “รัฐบาล” ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำละเมิด -----> ที่ถูก
ต้องคือ “หน่วยงานของรัฐ” และหน่วยงานของรัฐก็ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบ
- หากหน่วยงานของรัฐละเมิด ทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย -----> ที่ถูกต้องคือเจ้า
หน้าที่ทำละเมิด ไม่ใช่หน่วยงานของรัฐทำละเมิด
- หากเจ้าหน้าที่ “กระทำผิด” ขณะปฏิบัติหน้าที่ -----> กระทำผิด ใช้กับคดีอาญา แต่
ตามปัญหาเป็นคดีแพ่ง
- ผู้เสียหายจากการละเมิดของเจ้าหน้าที่ มี “สิทธิเรียกร้อง” จากหน่วยงานของรัฐ
-----> ต้องใช้คำว่า “ฟ้อง”
- ไม่สามารถเรียกค่าทดแทนจากแพทย์ได้ แต่ต้องเรียกจากรัฐแทน ----> บัญญัติหลัก
กฎหมายขึ้นมาเอง
- ละเมิดด้วยความจำเป็น ไม่ต้องรับโทษ ----> อ้างหลักกฎหมายแพ่งปนกับกฎหมาย
อาญาในหลักเดียวกัน ไม่มีหลักนี้

วิเคราะห์อัตราข้อ 3 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้รับความคุ้มครองจากการกระทำ “ความผิด” ----> เขียนเหมือนหลักกฎหมายอาญา ทั้งๆ ที่เป็นหลักทางแพ่ง
- การอ้างตัวบทตาม พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ต้องเขียนว่าฟ้อง “หน่วยงานของรัฐ” ไม่ใช่เขียนว่า “ผู้รับผิดชอบสูงกว่า”
- การกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐ หากเป็นการกระทำที่ได้มาตรฐานแล้ว ไม่มีสิทธิฟ้องร้องเจ้าหน้าที่ของรัฐ ---> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- ไม่สามารถฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐได้เมื่อมีการละเมิดหรือผิดสัญญา ----> พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ใช้เฉพาะกรณี “ละเมิด” เท่านั้น ไม่ได้ใช้ในเรื่องผิดสัญญา
- ใช้คำว่า “ผู้บริโภคน” หรือ “ผู้รับบริการ” ใน พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ----> ที่ถูกต้อง ต้องใช้คำว่า “ผู้เสียหาย”
- ใช้คำว่า “หน่วยงานต้นสังกัด” ----> ที่ถูกต้อง ต้องใช้คำว่า “หน่วยงานของรัฐ”
- อ้างว่า เจ้าหน้าที่ที่กระทำ “ความผิด” ในการปฏิบัติหน้าที่ ----> เป็นการอ้างหลักอาญา ใน พ.ร.บ.ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นคดีแพ่ง

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 3 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- ร้องเรียน ไม่ได้แปลว่าฟ้อง ไม่ใช่เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียง ---> ร้องเรียน เป็นเรื่องภายในหน่วยงาน ส่วน “ฟ้อง” เป็นเรื่องการดำเนินคดีทางศาล

ความผิด

อาญา

ความรับผิด

อาญา, แพ่ง

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 3 : เหตุผลไม่ถูกต้อง/ คลาดเคลื่อน

- ตอบว่าฟ้องกับรัฐวิสาหกิจต้นสังกัด ----> โจทย์บอกชัดเจนว่านายแพทย์ ก. สังกัดกระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงสาธารณสุขไม่ใช่รัฐวิสาหกิจ
- ตอบว่านายแพทย์ ก. อยู่โรงพยาบาลชุมชน ----> โจทย์บอกชัดเจนว่านายแพทย์ ก. ทำงานที่โรงพยาบาลจังหวัด
- ตอบว่า ไม่สามารถฟ้องร้องเอา กับ “ผู้กระทำความผิด” ได้โดยตรง ----> คดีนี้เป็นคดีแพ่ง ต้องใช้คำว่า “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ไม่ใช่คดีอาญา จึงจะใช้ว่าผู้กระทำความผิดไม่ได้
- นายแพทย์ ก. ขึ้นต่อโรงพยาบาลจังหวัด ----> โจทย์บอกชัดเจนว่าขึ้นตรงต่อ “กระทรวงสาธารณสุข”
- หากนายแพทย์ ก. อยู่ รพ. เอกชน ----> ถือว่าแต่งเติมข้อเท็จจริงในโจทย์ ไม่สามารถทำได้ และไม่ได้คะแนน
- **ตอบว่าฟ้องโรงพยาบาล ก. (12), ฟ้องผู้อำนวยการโรงพยาบาล ก. ----> เป็นคำตอบที่ผิด ต้องฟ้องกระทรวงสาธารณสุข**
- คำตอบว่าฟ้องโรงพยาบาลหรือหน่วยงานต้นสังกัด ไม่มีความแน่นอนของคำตอบ ----> เพราะต้องฟ้องหน่วยงานของรัฐ
- **ตอบเรื่องการไล่เบี้ยเจ้าหน้าที่ของรัฐเกิดขึ้นได้ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (6) ----> ตอบไม่ตรงประเด็นคำถาม โจทย์ถามแค่ฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐได้หรือไม่**

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 3 : เหตุผลไม่ถูกต้อง/ คลาดเคลื่อน

- ตอบว่าไม่ควรฟ้องนายแพทย์ ก. ให้เหตุผลว่า นายแพทย์ ก. ไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ส่วนตน การฟ้องนายแพทย์ ก. ถือว่าเป็นการไม่สมควร ----> เป็นการตอบตามหลักศีลธรรมจรรยา ไม่ใช่หลักกฎหมาย

คำถามอัตนัยข้อ 4

ข้อต่อสู้ของนายแพทย์ ก. ที่อ้างประกาศของโรงพยาบาลจังหวัด S ทำให้นายแพทย์ ก. ไม่ต้องรับผิดชอบ ฟังขึ้นหรือไม่ เพราะเหตุใด

ข้อต่อสู้ของนายแพทย์ ก. ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย : พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 8 วางหลักว่า ข้อตกลง ประกาศ หรือคำแจ้งความที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า เพื่อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดหรือผิดสัญญาในความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อันเกิดจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ จะนำมาอ้างเป็นข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบได้ (1 คะแนน) และมาตรา 11 วางหลักว่า ข้อสัญญาใดที่มีให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับ ข้อสัญญานั้นเป็น โฆษะ (1 คะแนน)

เหตุผล : ข้อความตามประกาศของโรงพยาบาล S เป็นการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบที่ได้ทำไว้ล่วงหน้า เพื่อยกเว้นความรับผิดชอบเพื่อละเมิดในความเสียหายอันเกิดต่อชีวิตและร่างกาย ไม่สามารถนำมาอ้างเพื่อยกเว้นความรับผิดชอบได้ ย่อมเป็นข้อสัญญาไม่เป็นธรรม (1 คะแนน) ประกาศดังกล่าวย่อมเป็น โฆษะ (1 คะแนน)

วิเคราะห์ข้อ 4 : การวินิจฉัยที่ผิดพลาด

- ตอบว่าประกาศของโรงพยาบาลฟังขึ้น โดยตอบว่าเป็นเรื่องที่นายแพทย์ ก. ประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง นายแพทย์ ก. ต้องรับผิดชอบ ----> เป็นคำตอบที่ผิด

วิเคราะห์ข้อ 4 : ข้อกฎหมายที่ตั้งขึ้นมาเอง

- พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นทำ
- พ.ร.บ.ว่าด้วยกฎหมายที่เป็นธรรม
- พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อยินยอมที่ไม่เป็นธรรม
- พ.ร.บ.สิทธิผู้บริโภค
- ป.พ.พ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม
- พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค ----> ไม่ได้มีหลักกฎหมายข้อนี้

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 4 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- สัญญาเป็นการเอาเปรียบผู้ป่วย เป็น โฆษะ -----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นเอง
- ไม่ได้เน้นในหลักกฎหมายตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม มาตรา 8 ว่า เป็น “ความตกลงล่วงหน้า”
- **ตอบหลักกฎหมาย Volenti non fit injuria (4) -----> ตอบว่าความยินยอมนี้ขัดต่อศีลธรรมอันดี เป็น โฆษะ เป็นคำตอบที่ผิด**
- **ตอบหลักกฎหมายเรื่องละเมิดตาม ป.พ.พ.มาตรา 420 ----> โจทย์ถามข้ออ้างเรื่องประกาศว่าจะยกขึ้นต่อสู้อุ้ได้หรือไม่ ไม่ได้ถามว่าการกระทำของนายแพทย์ ก. เป็นละเมิดหรือไม่**
- **ตัวบทของ พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม เขียนหลักกฎหมายว่า “ยกเลิกความผิด” -----> ที่ถูกต้องคือ “ยกเว้นความรับผิด” หรือ “จำกัดความรับผิด”**
- **พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม ไม่ได้ยกเว้นความตกลงล่วงหน้าที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง อนามัย สิทธิ **ทรัพย์สิน** (3)----> ไม่มีข้อความนี้ในหลักกฎหมาย**

วิเคราะห์ข้อต้นนัยข้อ 4 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 8 โดยใช้คำว่ายกเว้นความผิด (4) ยกเว้นโทษ (2) ลดโทษ, ละเว้นโทษ (2), ล้มล้างหรือจำกัดบทลงโทษ ----> บัญญัติกฎหมายขึ้นมาเอง
- สัญญาไม่เป็นธรรม ไม่สามารถทำได้ ถ้าสัญญานั้นไม่รับผิดต่ออันตรายในอนาคต ----> ไม่มีหลักกฎหมายนี้
- สัญญาที่ทำขึ้นเพื่อละเมิด ----> สัญญากับละเมิดเกิดขึ้นพร้อมกันไม่ได้ ถือว่าเป็นมูลหนี้คนละอย่าง อ้างหลักกฎหมายไม่ถูก
- สัญญาที่ขัดต่อหลักกฎหมาย คือธรรมอันดีงามตั้งแต่ต้น ถือเป็นโมฆะ ไม่สามารถใช้อ้างได้ ----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- ข้อตกลงหรือประกาศอันเกิดจากการกระทำหรือความประมาท (2) ----> เป็นการใช้อ้อยคำใน ป.อ. ที่ถูกต้อง ต้องใช้คำว่า “จงใจ” หรือ “ประมาทเลินเล่อ”

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 4 : บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง/ หลักกฎหมาย คลาดเคลื่อน

- ประกาศหรือคำยินยอมในเอกสารยินยอมใดๆ ที่ขัดต่อ “หลักรัฐธรรมนูญ” ----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาไม่เป็นธรรม ใช้กับเรื่อง “สัญญา” ไม่ได้ใช้กับเรื่อง “กฎหมาย” : ตอบว่ากฎหมายที่ร่างขึ้นเพื่องดเว้นความรับผิดชอบ ----> ผิดในส่วน
ของประธาน
- หากข้อประกาศนี้เป็นไปเพื่อ “เอื้อผลประโยชน์” ของผู้ประกาศ -----> ไม่มีคำนี้
ในกฎหมาย
- อ้างหลักกฎหมาย *Volenti non fit injuria* หรือการยอมรับของผู้ป่วยในการ
รักษานั้น จะเป็นโมฆะ เมื่อการกระทำของแพทย์ไม่เป็นไปตามมาตรฐานการรักษา
หรือความไม่ระมัดระวังของแพทย์เอง ----> บัญญัติหลักกฎหมายขึ้นมาเอง

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 4 : เหตุผลไม่ถูกต้อง/ คลาดเคลื่อน

- ประกาศของโรงพยาบาลแสดงถึงความไม่รับผิดชอบ ----> ใช้ความรู้สึกส่วนตัวในการตอบ
- ประกาศที่ว่า การกระทำผิดต่อชีวิตหรือต่อร่างกายไม่ต้องรับผิดชอบ ถือเป็นข้อสัญญาที่ “ไม่ยุติธรรม” (1), สัญญาไม่มีความยุติธรรม (1) ----> ใช้ความรู้สึกส่วนตัวในการตอบ
- ตอบว่าแพทย์ไม่มีความผิดทางแพ่ง แต่มีความผิดทางอาญา ----> ตามโจทย์ปัญหา แพทย์มีความรับผิดทางแพ่ง และมีความผิดอาญาทั้ง 2 กรณี เพียงแต่ว่าโจทก์เลือกฟ้องแพทย์เป็นคดีแพ่งเท่านั้น
- ตอบว่าประกาศขัดต่อหลักศีลธรรมและนิติธรรมโดยสิ้นเชิง ----> เป็นการตอบโดยไม่ใช้เหตุผลของกฎหมาย
- ตอบเรื่องการไล่เบี้ยเจ้าหน้าที่ของรัฐเกิดขึ้นได้ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (7) ----> ตอบไม่ตรงประเด็นคำถาม โจทย์ถามแค่ประกาศของ รพ. ที่นายแพทย์ ก. อ้าง ฟังขึ้นหรือไม่
- ตอบว่า สัญญาเป็นโมฆะ นายแพทย์ ก. จึงต้อง “รับโทษ” ทางกฎหมาย ----> เรื่องนี้ฟ้องคดีแพ่ง ไม่ได้ฟ้องคดีอาญา จึง “รับโทษ” ไม่ได้ ได้แต่เรียกเอาค่าสินไหมทดแทน
- ตอบว่า ข้อกล่าวอ้างของนายแพทย์ ก. เป็นโมฆะ ----> เป็นคำตอบที่ผิด เพราะประกาศที่แจ้งไว้ล่วงหน้า เป็น โมฆะ

คำถามอรรถนัย ปีการศึกษา 2560

นายแพทย์สมพร เป็นแพทย์ใช้ทุนปีที่ 1 ปฏิบัติงานที่ห้องแพทย์เวร โรงพยาบาลจังหวัดสตูล ได้ตรวจนายสมชาย ซึ่งมาด้วยอาการหอบเหนื่อย หน้าบวม แขนบวม วินิจฉัยโรคเป็น Non Hodgkin's lymphoma with superior vena cava (SVC) syndrome เมื่อเวลา 2.00 น. ของวันที่ 31 มกราคม 2557 นายแพทย์สมพรได้ปล่อยให้คุณสมชายกลับบ้านไป และให้มาตรวจกับแพทย์หญิงฉันทนา (โลหิตแพทย์ประจำโรงพยาบาล) อีกครั้งในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น โดยนายแพทย์สมพรได้เขียนบันทึกในแฟ้มประวัติผู้ป่วยนอก (OPD card) ว่าได้แจ้งให้แพทย์หญิงฉันทนา ซึ่งเป็นโลหิตแพทย์รับทราบแล้ว ซึ่งในความเป็นจริงแล้วนายแพทย์สมพรไม่ได้ปรึกษาแพทย์หญิงฉันทนาเกี่ยวกับผู้ป่วยรายนี้เลย

นายสมชาย ถูกส่งตัวมาโรงพยาบาลอีกครั้งอีก 5 ชั่วโมงต่อมา เนื่องจากหายใจลำบาก และต่อมาเกิดภาวะหัวใจหยุดเต้น (cardiac arrest) และเสียชีวิต โดยนายแพทย์สมพรเป็นผู้ตรวจรักษาบุตรของนายสมชายได้ทำการฟ้องสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นจำเลย ในวันที่ 28 มกราคม 2560 โดยบรรยายคำฟ้องว่านายแพทย์สมพรกระทำการโดยประมาทเลินเล่อ ทำให้คุณสมชายถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นกำหนดให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งมีนายแพทย์สมพรเป็นพยานจำเลย เป็นฝ่ายพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่าความตายของคุณสมชายไม่ได้เกิดจากการกระทำของนายแพทย์สมพร

ศาลชั้นต้นตัดสินว่า นายแพทย์สมพรกระทำการด้วยความประมาทเลินเล่อ ทำให้คุณสมชายถึงแก่ความตาย ให้สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขใช้ค่าสินไหมทดแทน คือ ค่ารักษาพยาบาลก่อนตายจำนวน 200,000 บาท ค่าปลงศพ 50,000 บาท ค่าเศร้าโศกเสียใจ 200,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จ

คำถาม

- การที่นายแพทย์สมพร เขียนในแฟ้มประวัติว่าแพทย์หญิงฉันทนาทราบว่าให้นายสมชายกลับบ้านได้ นายแพทย์สมพรกระทำความผิดอาญาฐานใด (5 คะแนน)
- นายแพทย์สมพร อ้างว่าคดีที่บุตรนายสมชายฟ้องขาดอายุความ 1 ปีแล้ว ข้ออ้างของนายแพทย์สมพรฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)
- นายแพทย์สมพรอ้างว่าตนไม่ได้เป็นฝ่ายที่กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ข้ออ้างของนายแพทย์สมพรฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)
- สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เห็นว่าศาลไม่มีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนของค่าเศร้าโศกเสียใจ 200,000 บาท และไม่มีสิทธิกำหนดดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีของค่าสินไหมทดแทนทั้ง 3 รายการ ข้ออ้างของสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

คำถามอัตนัยข้อ 1

การที่นายแพทย์สมพร เขียนในแฟ้มประวัติว่าแพทย์หญิงฉันทนารับทราบว่าจะให้นายสมชายกลับบ้านได้ นายแพทย์สมพรกระทำความผิดอาญาฐานใด (5 คะแนน)

วินิจฉัย

นายแพทย์สมพร กระทำความผิดฐานเจ้าพนักงานทำเอกสารเท็จ (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 ผู้ใดเป็นเจ้าพนักงาน (0.5 คะแนน) มีหน้าที่กรอกข้อความลงในเอกสาร (0.5 คะแนน) กระทำการดังต่อไปนี้ในการปฏิบัติการตามหน้าที่

- (๑) รับรองเป็นหลักฐานว่า ตนได้กระทำการอย่างใดขึ้น อันเป็นความเท็จ หรือ
- (๒) รับรองเป็นหลักฐานว่า ได้มีการแจ้งซึ่งข้อความอันมิได้มีการแจ้ง (1 คะแนน)

เหตุผล

นายแพทย์สมพร ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลจังหวัดสตูล เป็นข้าราชการ จึงเป็นเจ้าพนักงานตาม ป.อ. มาตรา 1(16) (0.5 คะแนน) นายแพทย์สมพรจึงเป็นเจ้าพนักงานที่มีหน้าที่กรอกข้อความลงในแฟ้มประวัติผู้ป่วยซึ่งเป็นเอกสาร (0.5 คะแนน) การที่นายแพทย์สมพรเขียนในแฟ้มประวัติว่าแพทย์หญิงฉันทนารับทราบว่าจะให้คุณสมชายกลับบ้านได้ ซึ่งไม่เป็นความจริง จึงเป็นการรับรองว่านายแพทย์สมชายได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นอันเป็นความเท็จ (1 คะแนน)

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : วิวินิจฉัย

- มาตรฐานปลอมแปลงเอกสาร ต้องมีการกระทำที่เป็นการปลอมเอกสารก่อน เช่น ลงลายมือชื่อคนอื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต เขียนข้อความโดยไม่ได้รับอนุญาตในเอกสารที่มีลายมือชื่อ
- มาตรฐานทำคำรับรองอันเป็นเท็จ กรณีนี้ไม่ใช่เรื่องใบรับรองแพทย์ การอ้าง ป.อ.มาตรา 269 จะไม่ถูกต้อง (แต่ให้คะแนนบ้างในส่วนเหตุผล)
- มาตรฐานทำใบรับรองเท็จ : ไม่ใช่เรื่องใบรับรองแพทย์
- การวินิจฉัยปลอมแปลงเอกสารที่เป็นเท็จ ไม่ได้คะแนนในส่วนนี้ เพราะเรื่องปลอมกับเรื่องเท็จ เป็นคนละส่วนกัน
- มาตรฐานกรอกข้อมูลอันเป็นเท็จ, เขียนความเท็จลงในเอกสารราชการ - พอให้คะแนนได้บ้าง แต่ที่ถูกต้องตอบว่า เจ้าพนักงานทำเอกสารอันเป็นเท็จ
- มาตรฐานออกเอกสารเท็จ - เอกสารนี้ยังไม่ได้ออกไปให้ใคร ยังอยู่ในแฟ้มประวัติผู้ป่วย (OPD card) ตามเดิม
- ตอบว่ามีความผิดทางอาญา - ไม่ได้คะแนนเลย เพราะโจทย์ถามว่ามีความผิดอาญาฐานใด
- ตอบว่าผิดฐานละเมิด - ไม่ได้คะแนนเลย โจทย์ถามชัดมากกว่า “มีความผิดอาญา” ฐานใด

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 1 : หลักกฎหมาย (1)

- แพทย์ทำคำรับรองอันเป็นเท็จ ส่งผลให้บุคคลและองค์กรเสียหาย/ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือสังคม ต้องรับโทษ - แต่งหลักขึ้นมาเอง
- ออกเอกสารเป็นเท็จ ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน - แต่งหลักขึ้นมาเอง
- ตรงนี้ให้เป็นความรู้ - ความผิดฐานปลอมแปลงเอกสาร ไม่มี ---> มีแต่ความผิดฐานปลอมเอกสาร และความผิดทำเอกสารอันเป็นเท็จ
- ปลอมแปลงเอกสาร ทำให้ผู้อื่นเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต/ ก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่น (เขียนกันมาหลายคนมากๆ) - แต่งกฎหมายขึ้นเอง
- หลายคนตอบว่า นายแพทย์สมพรกระทำโดยประมาทเลินเล่อทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม ป.อ.มาตรา 291 - เป็นคำตอบที่ผิด เนื่องจาก โจทย์ถามชัดมากกว่า “การที่นายแพทย์สมพรเขียนบันทึกในแฟ้มประวัติว่า แพทย์หญิงฉันทนา รับทราบว่าจะให้นายสมชายกลับบ้านได้ นายสมพรกระทำ ความผิดอาญาฐานใด” ---> จึงต้องตอบความผิดที่เกี่ยวข้องกับเอกสาร ---> จริงๆ แล้วนายแพทย์สมพรกระทำ ความผิดตาม ป.อ.มาตรา 291 ด้วย แต่คำถามไม่ได้ถามส่วนนี้ (ที่หลายคนตอบ ป.อ.มาตรา 291 จึงเป็นการตอบไม่ตรงคำถาม)

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 1 : หลักกฎหมาย (2)

- ตอบว่ากระทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ---> แปลว่ากระทำโดยเจตนาทำให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย (เพราะไม่ได้เขียนคำว่า “ประมาท” ไว้) ---> เป็นคำตอบที่ผิด เพราะนายแพทย์สมพรไม่ได้มีเจตนาฆ่าคุณสมชายเลย
- จริงๆ เรื่องที่เขียนข้อความว่าได้ปรึกษาแล้ว แต่ความจริงยังไม่ได้ปรึกษา ซึ่งเป็นความเท็จ ได้สอนในห้องนานมาก และยังได้พูดไว้ด้วยว่า ตัวอย่างนี้น่าสนใจ ---> คนที่ตั้งใจเรียนและมีสมาธิดีพอในห้องเรียน จะทำข้อสอบข้อนี้ได้ไม่ยาก
- ระวัง โทษ ไม่มี ---> มีแต่ “ระวางโทษ”
- มีอ้าง ป.อ. มาตรา 112 ด้วย เป็นเรื่องดูหมิ่นพระมหากษัตริย์ ----> ไม่เกี่ยวกับประเด็นในข้อนี้
- ยกหลักเรื่องประมาทตาม ป.อ.มาตรา 59 วรรค 4 ----> โจทย์ถามว่านายแพทย์สมพรกระทำความผิดอาญา “ฐานใด” ไม่ได้ถามว่านายแพทย์สมพรกระทำโดยประมาทหรือไม่

วิเคราะห์อัตร้ายข้อ 1 : เหตุผล

- ไม่อ้างหลักฐาน นายแพทย์เป็นเจ้าของพนักงาน
- ไม่ได้อ้างหลักฐาน OPD card เป็นเอกสาร
- เจ้าหน้าที่ ไม่ได้มีความหมายเหมือนกับคำว่า “เจ้าพนักงาน” ตาม ป.อ.มาตรา 1(16) - แต่พออนุโลมให้คะแนนได้บ้าง
- หลายคนพยายามอธิบายเรื่องเจตนาย่อมเล็งเห็นผล - จริงๆ ความผิดตาม ป.อ.มาตรา 162 เป็นเจตนาประสงค์ต่อผล ----> ผู้เข้าสอบหลายคนเอาเรื่องที่นายสมชายถึงแก่ความตายมาปะปนกับกรณีนี้ ---> องค์ประกอบภายในของความผิดตาม ป.อ.มาตรา 291 คือ “ประมาท” ----> ประมาท เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับเจตนา จะถือว่าเมื่อมีเจตนาย่อมเล็งเห็นผลแล้วเป็นประมาท ย่อมไม่ได้

คำถามอัตนัยข้อ 2

นายแพทย์สมพร อ้างว่าคดีที่บุตรนายสมชายฟ้องขาดอายุความ 1 ปีแล้ว ข้ออ้างของนายแพทย์สมพรฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

วินิจฉัย

ข้ออ้างของนายแพทย์สมพร ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค มาตรา 13 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ความเสียหายเกิดขึ้นต่อชีวิต (0.5 คะแนน) ผู้บริโภคต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในสามปี (1 คะแนน) นับแต่วันที่รู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการที่ต้องรับผิดชอบ (0.5 คะแนน)

เหตุผล

คดีแพ่งที่ฟ้องร้องกันในทางการแพทย์ เป็นคดีผู้บริโภค (0.5 คะแนน) จึงไม่อาจใช้อายุความเรื่องละเมิดกรณีทั่วไปซึ่งมีอายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ. มาตรา 448 ได้ (0.5 คะแนน) คดีนี้บุตรของคุณสมชายซึ่งเป็นผู้บริโภครู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบการ คือ นายแพทย์สมพร ที่ต้องรับผิดชอบ (0.5 คะแนน) ตั้งแต่วันที่ 31 มกราคม 2557 จนถึงวันฟ้องคดีซึ่งเป็นวันที่ 28 มกราคม 2560 จึงไม่เกิน 3 ปี คดีจึงไม่ขาดอายุความ (0.5 คะแนน)

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 2 : วินิจฉัย

- บางคนตอบว่าฟังขึ้น เพราะไปใช้อายุความ 1 ปี ตาม ป.พ.พ.มาตรา 448 ซึ่งผิด ซึ่งจะ
ทำให้คะแนนส่วนของเหตุผล ผิดไปด้วย ---> จะได้คะแนนเฉพาะหลักกฎหมายเท่านั้น

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : หลักกฎหมาย (1)

- หลายคนเขียนว่า คดีมีอายุความ 3 ปี - ต้องเขียนต่อว่าอายุความ 3 ปีนับจากอะไรจึงจะเป็นหลักกฎหมายที่สมบูรณ์
- คดีจะมีอายุความ 3 ปี นับแต่รู้ตัวผู้กระทำความผิด - ต้องบอกกว่ารู้ถึงความเสียหายและรู้ตัวผู้ประกอบธุรกิจที่ต้องรับผิดชอบ
- การฟ้องเจ้าหน้าที่บริการทางสุขภาพ คดีมีอายุความ 3 ปี นับแต่วันเกิดเหตุ - ไม่ทราบว่าเกิดเหตุอะไร
- หลายคนเขียนว่า คดีมีอายุความ 3 ปี นับแต่รู้ตัวว่าถูกละเมิดและรู้ตัวผู้ทำละเมิด - พอให้คะแนนได้บ้าง
- คดีมีอายุความ 3 ปี นับแต่พิสูจน์ได้ว่าผู้ให้บริการกระทำการละเมิดผู้เสียหาย - อายุความไม่ได้เริ่มนับเมื่อมีการ “พิสูจน์” เป็นหลักกฎหมายที่ผิด
- อายุความ 3 ปี นับแต่รู้ตัวผู้กระทำ และเห็นผลลัพธ์ - เป็นหลักกฎหมายที่แต่งขึ้นเอง
- อายุความ 3 ปี นับแต่พบความไม่เป็นธรรม - แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- ผู้ทำความเสียหายไม่อาจอ้างได้ว่า ฟ้องขาดอายุความได้ในกรณีที่เกิดความเสียหายต่อชีวิต - เป็นหลักกฎหมายที่แต่งขึ้นมาเอง ไม่ว่าจะเกิดความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิตหรือไม่ การฟ้องคดีผู้บริโภครักก็มีอายุความตามมาตรา 13
- ภายใน 10 ปี นับแต่ “ผู้ต้องหา” ได้ทำละเมิด - คำว่า “ผู้ต้องหา” ใช้ในคดีอาญา นับแต่เมื่อมีการจับตัวผู้กระทำความผิดได้ บุคคลนั้นจะกลายเป็น “ผู้ต้องหา” ---> ตามคำถามเป็นเรื่องคดีแพ่ง

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 2 : หลักกฎหมาย (2)

- ไม่ได้บอกว่าเป็นความเสียหายต่อชีวิต - เนื่องจากว่านายสมชายถึงแก่ความตาย การอ้างหลักนี้จะตรงที่สุด
- หลายคนให้หลักว่าเป็นความเสียหายที่เกิดเนื่องจากสารที่สะสม หรือต้องรอเวลาในการแสดงอาการ - ตามปัญหาคนไข้มีอาการตั้งแต่แรกแล้ว คือ มาด้วย SVC syndrome ที่มีอาการหน้าบวม แขนบวม กรณีที่จะอ้างตัวบทส่วนนี้คนไข้ต้องไม่มีอาการมาก่อน (asymptomatic) แล้วค่อยมาแสดงอาการในภายหลัง
- ไม่จำเป็นต้องอ้างตัวบทในมาตรา 14 ในส่วนของการเจรจา เพราะคำถามไม่ได้ถามถึงเรื่องนี้
- อ้างหลักว่า 3 ปี นับแต่ผู้ประกอบการที่ “กระทำความผิด” ---> การกระทำความผิดเป็นเรื่องของอาญา คำถามในส่วนนี้ถามเรื่องคดีผู้บริโภคซึ่งเป็นเรื่องทางแพ่ง
- หลายคนเอาเรื่อง พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตอบ ซึ่งไม่มีประเด็นในข้อนี้เลย
- ตอบเรื่องอำนาจฟ้องตาม พ.ร.บ. ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. 2539 มาตรา 5 ซึ่งไม่ใช่ประเด็นในข้อนี้ (ตอบไม่ตรงคำถาม)
- บางคนเอาเรื่องสิทธิการไล่เบี่ยเอาค่าสินไหมทดแทน เมื่อหน่วยงานของรัฐจ่ายค่าสินไหมทดแทนไปแล้วและมาไล่เบี่ยเอากับผู้ทำละเมิด ตรงนี้ใช้อายุความ 1 ปี ----> แต่ไม่ใช่เรื่องที่โจทย์ถาม

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 2 : หลักกฎหมาย (3)

- ในกรณีที่คดีหมดอายุความแล้ว หากจำเลยไม่ยื่นฟ้องต่อศาล ให้ศาลตัดสินว่าจำเลยว่าเป็นผู้กระทำความผิด และมีหน้าที่ต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ ---> จำเลยยื่นฟ้องต่อศาลไม่ได้ เพราะฝ่ายที่ยื่นฟ้องต่อศาลคือ โจทก์ ----> คดีที่หมดอายุความ ถ้าเป็นคดีอาญา ศาลจะพิพากษายกฟ้องโจทก์ จำเลยจะไม่มีความผิด ----> ถ้าฟ้องคดีอาญาโดยหลักจะไม่มีประเด็นเรื่องค่าสินไหมทดแทน ประเด็นหลักจะอยู่ที่เรื่องโทษตามป.อ.มาตรา 18 ที่จะลงแก่จำเลย

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 2 : เหตุผล

- ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าคดีแพทย์เป็นคดีผู้บริโภค
- ไม่ได้อ้างเรื่องอายุความละเมิด 1 ปี ว่าไม่สามารถนำมาใช้ในกรณีนี้ได้ - ควรตอบคำถามให้เห็นว่าผู้เข้าสอบรู้อจริงว่า ในกรณีนี้จะใช้หลักอายุความในคดีละเมิดทั่วไปตาม ป.พ.พ.มาตรา 448 ไม่ได้
- ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าขาดอายุความ 3 ปีอย่างไร ต้องบอกจุดเริ่มต้นของเวลา และบอกจุดสิ้นสุดของเวลาในส่วนของเหตุผล
- ผู้เข้าสอบบางส่วน ตอบว่านายแพทย์สมพรไม่ได้ยกปัญหาเรื่องการขาดอายุความขึ้นต่อสู้ ศาลจึงวินิจฉัยให้ไม่ได้ตาม ป.พ.พ.มาตรา 193/29 ----> ตามคำถาม “นายแพทย์สมพรอ้างว่าคดีที่บุตรของนายสมชายฟ้องขาดอายุความ 1 ปีแล้ว ข้ออ้างของนายแพทย์สมพรฟังขึ้นหรือไม่” ----> ต้องเอาเรื่องอายุความคดีผู้บริโภคตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 13 มาตอบ ----> หลักตาม ป.พ.พ.มาตรา 193/29 ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องระยะเวลาเอาไว้
- มีผู้เข้าสอบมองปี พ.ศ. 2560 เป็น พ.ศ. 2561 เลยทำให้มองว่าเป็น 4 ปี (เลยอายุความ 3 ปี) ---> น่าเสียดายมากๆ ต้องรอบคอบและมีสติเวลาอ่านคำถาม

คำถามอัตนัยข้อ 3

นายแพทย์สมพรอ้างว่าตนไม่ได้เป็นฝ่ายที่กระทำโดยประมาทเลินเล่อ ข้ออ้างของนายแพทย์สมพรฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

วินิจฉัย

ข้ออ้างของนายแพทย์สมพร ฟังไม่ขึ้น (1 คะแนน)

หลักกฎหมาย

การกระทำโดยประมาทเลินเล่อ หมายถึง การกระทำที่มิใช่โดยจงใจ (0.5 คะแนน) แต่เป็นการกระทำที่ผู้กระทำปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) ซึ่งผู้กระทำในภาวะเช่นนั้น จักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ (0.5 คะแนน) ซึ่งผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ (0.5 คะแนน)

เหตุผล

การที่นายแพทย์สมพรปล่อยให้คุณสมชายกลับบ้านไปต่างๆ ที่วินิจฉัย SVC syndrome เป็นการกระทำที่มิใช่โดยจงใจ (0.5 คะแนน) แต่เป็นการกระทำที่ปราศจากความระมัดระวัง (0.5 คะแนน) เนื่องจากขณะที่นายแพทย์สมพรทำการรักษาในภาวะเช่นนั้น โดยวิสัยที่นายแพทย์สมพรเป็นแพทย์ และตามพฤติการณ์ นายแพทย์สมพรสามารถปรึกษาแพทย์หญิงฉันทนาได้ (0.5 คะแนน) ซึ่งนายแพทย์สมพรสามารถใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ แต่ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังให้เพียงพอ (0.5 คะแนน)

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 3 : วินิจฉัย

- มีบางคนตอบว่า ฟังขึ้น ซึ่งผิด ---> เพราะนายแพทย์สมพรสามารถปรึกษาแพทย์หญิงจันทนาได้ แต่ไม่ทำ ตรงนี้เองซึ่งถือเป็นความประมาทเลินเล่อของนายแพทย์สมพร
- บางคนวินิจฉัยว่า ฟังขึ้น แต่ตรงเหตุผล บอกว่านายแพทย์สมพรประมาทเลินเล่อ ---> ถือเป็นคำตอบที่ไม่แน่นอน เพราะไม่รู้ว่านายแพทย์สมพรประมาทเลินเล่อจริงหรือไม่ ---> จึงไม่ได้คะแนนทั้ง 2 ส่วนนี้ จะได้คะแนนเฉพาะหลักกฎหมายเท่านั้น (ถ้าอ้างหลักเรื่องประมาทเลินเล่อถูกต้อง)

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 3 : หลักกฎหมาย (1)

- อ่างหลักกฎหมายอาญา เรื่อง ประมาท แต่ไม่ได้นำมาเขียนให้เข้ากับเรื่องประมาท เลินเล่อ ซึ่งเป็นเรื่องทางแพ่ง คະแนจะหายไปบางส่วน
- หลักเจตนา เป็นหลักในทางอาญา หลักเรื่องจงใจ เป็นหลักในทางแพ่ง ---> คำถามถาม เรื่องประมาทเลินเล่อ เป็นเรื่องในทางแพ่ง ต้องใช้หลักทางแพ่งมาตอบ
- ซึ่งบุคคลนั้นจะต้องมีตามวิสัยและฐานะ --> ไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้อง ซึ่งบุคคลนั้นจะต้องมี ตามวิสัยและพฤติการณ์
- ซึ่งบุคคลนั้นจะต้องมีตามวิสัยและพิจารณา --> ไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้อง พฤติการณ์
- อ่างหลัก *res ipsa loquitur* (= things speak for themselves) ----> ไม่มีประเด็น เพราะไม่ได้ถามเรื่องภาระการพิสูจน์ในคดีผู้บริโภ� (ตอบไม่ตรงคำถาม)
- อ่างหลัก ป.พ.พ.มาตรา 420 ----> ซึ่งผิด เพราะคำถามไม่ได้ถามว่านายแพทย์สมพรทำ ละเมิดหรือไม่ แต่คำถามถามว่า “นายแพทย์สมพรอ้างว่าตนไม่ได้กระทำโดยประมาท เลินเล่อ” ---> ดังนั้น ต้องเอาหลักเรื่อง “ประมาทเลินเล่อ” มาตอบ ไม่ต้องตอบว่าการ กระทำอย่างไรจึงจะเป็นละเมิด
- ผู้ใดละเว้นไม่กระทำการ โดยเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย ถือเป็นการกระทำโดย ประมาทเลินเล่อ ---> แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง

วิเคราะห์อัตนัยข้อ 3 : เหตุผล

- ไม่ได้มีคำว่า ปราศจากความระมัดระวัง ภาวะ วิสัย พฤติการณ์ ไม่อาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่านั้นได้ในส่วนของเหตุผล
 - เมื่อคำตอบไม่ได้มีคำดังกล่าว คำตอบลักษณะนี้จะไม่ใช้การให้เหตุผลทางกฎหมาย
 - การยกตัวอย่างในส่วนของเหตุผลประกอบคำว่า ภาวะ วิสัย พฤติการณ์ ต้องยกตัวอย่างให้ถูกต้องด้วย ---> การเขียนคำในกฎหมายได้ แต่ยกตัวอย่างไม่ถูกต้องตามความหมายของคำ คะแนนที่ได้จะลดลงไป
- 1.ภาวะ หมายถึง ขณะที่กระทำการนั้น
 - 2.วิสัย (intrinsic factor) เช่น การเป็นแพทย์ intern 1, การเป็นแพทย์ทั่วไป ---> ต้องมีความระมัดระวังมากกว่าบุคคลธรรมดา
 - 3.พฤติการณ์ (extrinsic factor) เช่น การอยู่ รพ. จังหวัด, ความพร้อมของโลหิตแพทย์ ผู้ให้คำปรึกษา

คำถามอัตนัยข้อ 4

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เห็นว่าศาลไม่มีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนของค่าเศร้าโศกเสียใจ 200,000 บาท และไม่มีสิทธิกำหนดดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีของค่าสินไหมทดแทนทั้ง 3 รายการ ข้ออ้างของสำนักงานสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขฟังขึ้นหรือไม่ (5 คะแนน)

วินิจฉัย

ข้ออ้างที่ว่าศาลไม่มีอำนาจกำหนดค่าเศร้าโศกเสียใจฟังขึ้น (0.5 คะแนน) ส่วนข้ออ้างที่ว่าศาลไม่มีสิทธิกำหนดดอกเบี้ย ฟังไม่ขึ้น (0.5 คะแนน)

หลักกฎหมาย

ในกรณีที่ทำให้ละเมิดจนผู้เสียหายถึงแก่ความตาย ไม่สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนในส่วน of ค่าเศร้าโศกเสียใจได้ (1 คะแนน) และการทำละเมิด ถือว่าผู้กระทำละเมิดผิดนัดตั้งแต่ทำละเมิด และสามารถเรียกดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดได้ร้อยละ 7.5 ต่อปี แต่ไม่เกิน 15 ต่อปี (1 คะแนน)

เหตุผล

ค่าเศร้าโศกเสียใจจำนวน 200,000 บาท เป็นค่าเสียหายที่ไม่สามารถเรียกได้ในกรณีที่ผู้เสียหายถูกทำละเมิดถึงแก่ความตาย (1 คะแนน) ส่วนดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี สามารถเรียกได้ ในส่วนของค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย และค่าปลงศพ (0.5 คะแนน) แต่ไม่สามารถเรียกดอกเบี้ยในส่วน of ค่าเศร้าโศกเสียใจได้ (0.5 คะแนน)

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 4 : วินิจฉัย

- **ตอบไม่ครบทั้ง 2 ประเด็น ต้องตอบแยกประเด็นว่าส่วนใดฟังขึ้น ส่วนใดฟังไม่ขึ้น ทำให้คะแนนหายไปครึ่งหนึ่ง (จริงๆ จะสังเกตได้จากกระดาษคำตอบว่า ส่วนของการวินิจฉัยในข้อ 2.4 นี้ มี 2 บรรทัด ในขณะที่ส่วนของการวินิจฉัยข้ออื่น มี 1 บรรทัด)**

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 4 : หลักกฎหมาย (1)

- ข้อกฎหมายแปลกๆ ที่ไม่ตรงกับประเด็นที่โจทย์ถาม (แต่ไม่หักคะแนน) เช่น พ.ร.บ. การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากรัฐ, พ.ร.บ.คุ้มครองผู้บริโภค
- หลายคนมากๆ พยายามอธิบายหลักเรื่องละเมิดตาม ป.พ.พ.มาตรา 420 ----> คำถามไม่ได้ถามว่านายแพทย์สมพรทำละเมิดหรือไม่ การยก ป.พ.พ.มาตรา 420 ทำให้คำตอบยาวโดยไม่จำเป็น ควรใช้ตัวบทเรื่องค่าสินไหมทดแทน (ที่เรียนจะมี ป.พ.พ.มาตรา 438, 443, 444, 445, 446) มาตอบ จะตอบได้ตรงประเด็นกว่า
- วัตถุใช้หนี้ในคดีละเมิด คือ การใช้ค่าสินไหมทดแทน ----> ที่ถูกคือ “วัตถุแห่งหนี้” ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกหนี้ต้องกระทำเพื่อชำระหนี้ มี 3 อย่างคือ กระทำการ งดเว้นกระทำการ และการส่งมอบทรัพย์สิน
- ศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเฉพาะที่เป็นตัวเงินเท่านั้น - หลักนี้ผิด เพราะต้องเขียนนำมาก่อนว่า “ในกรณีที่เป็นความเสียหายต่อชีวิต” แล้วถึงกล่าวต่อว่าศาลมีหลักในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนอย่างไร
- ผู้เสียหายไม่สามารถเรียกร้องค่าเสียหายในส่วนที่ไม่เป็นตัวเงินได้ - หลักนี้ผิด เพราะต้องเขียนนำมาก่อนว่า “ในกรณีที่เป็นความเสียหายต่อชีวิต” แล้วถึงกล่าวต่อว่าศาลมีหลักในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนอย่างไร
- ค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เสียชีวิต ไม่สามารถเรียกค่าเสียหายที่เกี่ยวกับความรู้สึกได้ - แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 4 : หลักกฎหมาย (2)

- การยกตัวอย่างค่าสินไหมทดแทนที่เรียกได้ในกรณีที่เป็นความเสียหายต่อชีวิต 2-3 อย่าง แล้วที่เหลือละไว้ ไม่ได้หมายความว่าค่าเศร้า โศกเสียใจ เป็นค่าสินไหมทดแทนที่เรียกไม่ได้ ---> ในกรณีนี้ให้อ้างหลักให้ชัดเจนไปเลยว่า ในกรณีที่เป็นความเสียหายต่อชีวิต ไม่สามารถเรียกเอาค่าสินไหมทดแทนที่ไม่อาจคำนวณได้เป็นตัวเงิน เช่น ค่าเศร้า โศกเสียใจได้
- ค่าสินไหมทดแทน ประกอบด้วย.....ค่าทำขวัญ..... - ไม่มีในหลักกฎหมาย แต่งกฎหมายขึ้นมาเอง
- ค่าเหงา ---> ไม่มี ---> เหงา กับเศร้า โศก ไม่เหมือนกัน (คนที่เศร้า โศก ไม่จำเป็นต้องเหงา และคนที่เหงา ไม่จำเป็นต้องเศร้า โศก)
- ค่าเศร้า โศกเสียใจ ไม่ใช่ค่าเสียหายที่เป็นรูปธรรม ----> แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- ค่าเศร้า โศกเสียใจ ไม่ใช่ค่าใช้จ่าย ---> แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง
- ผู้ใดทำละเมิดผู้อื่น ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนในค่าที่ไม่สามารถวัดเป็นตัวเงินได้ - ต้องเข้าใจว่าความเสียหายที่เกิดจากการทำละเมิดมีหลายอย่าง ต้องระบุมาก่อนว่าเป็นความเสียหายต่ออะไร
- ค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เสียชีวิต จะไม่รวมค่าเสียหายที่ไม่อาจประเมินเป็นตัวเลขได้ - ที่ถูกคือ ค่าสินไหมที่แทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน (แต่อนุโลมให้คะแนนบ้าง)

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 4 : หลักกฎหมาย (3)

- อ่างหลักว่า ความเสียหายที่เกิดต่อร่างกายและอนามัย สามารถเรียกเอาค่าเศร้า โศก เสียใจได้ ---> ไม่ได้หมายความว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อชีวิตจะไม่สามารถเรียกค่าเศร้า โศกเสียใจได้
- อ่างหลักว่า ผู้กระทำความผิดจะต้องเสียค่าเสียหายที่เป็นตัวเงิน ----> “ผู้กระทำความผิด” ใช้กับเรื่องทางอาญา ถ้าจะอ้าง ให้ใช้คำว่า “ผู้ทำละเมิด”
- อัตราดอกเบี้ยในกรณีที่ทำละเมิด - เนื่องจากละเมิดเป็นหนี้เงิน จึงใช้อัตราดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดร้อยละ 7.5 ต่อปี
- อัตราดอกเบี้ย ร้อยละกึ่งครึ่งต่อปี ---> ไม่รู้ว่ากึ่งอะไร ครึ่งอะไร
- อ่างหลักว่า ดอกเบี้ย คิดได้ตั้งแต่วันที่รู้ว่ามี ความเสียหายต่อผู้รับบริการ - หลักนี้ผิด เพราะดอกเบี้ยผิดนัดตาม ป.พ.พ.มาตรา 224 วรรค 1 คิดได้ตั้งแต่วันที่ที่มีการทำละเมิด เพราะเมื่อทำละเมิด ผู้ทำละเมิดย่อมตกเป็นผู้ผิดนัดทันทีตาม ป.พ.พ. มาตรา 206 ไม่ต้องคำนึงว่ามีความเสียหายต่อผู้รับบริการหรือไม่
- อัตราดอกเบี้ยเรียกได้ร้อยละ 15, 20 ต่อปี - แต่งหลักกฎหมายขึ้นมาเอง (ที่ถูกคือ เรียกได้ร้อยละ 7.5 ต่อปี แต่ถ้ามีกรณีอื่นที่สามารถเรียกได้ในอัตราที่สูงกว่านั้น ก็ให้เรียกได้แต่ไม่เกินร้อยละ 15 ต่อปี)
- ภาษาไทยผิดพลาด เช่น ค่าปรงศพ (ที่ถูกคือ ค่าปลงศพ)

วิเคราะห์อัตร้อยข้อ 4 : หลักกฎหมาย (4)

- ศาลไม่มีอำนาจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทน อำนาจในการกำหนดค่าสินไหมทดแทนเป็นของเจ้าหนี้ - หลักนี้ผิดร้ายแรงมาก เพราะ ป.พ.พ.มาตรา 438 ให้ “ศาล” มีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด
- การกระทำใดๆ ที่เป็นการกระทำผิดต่อข้อกำหนด จะต้องได้รับโทษตามนั้น - ข้อนี้ถามความรับผิดทางแพ่ง ไม่ใช่เรื่องโทษทางอาญา ตาม ป.อ.มาตรา 18
- หากไม่มีกฎหมายบัญญัติ ให้ใช้กฎหมายเทียบเคียง หากไม่มีกฎหมายเทียบเคียง ให้ใช้กฎหมายจารีตประเพณี ---> คำถามนี้มีหลักกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจน ไม่ต้องใช้หลัก ป.พ.พ.มาตรา 4 (ซึ่งจะใช้ในกรณีที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจน)

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 4 : เหตุผล (1)

- การตอบปัญหาในเรื่องดอกเบี้ยย ต้องแสดงให้เห็นชัดว่า ดอกเบี้ยรายการไหนคิดได้ รายการไหนคิดไม่ได้
- การตอบว่าสามารถคิดดอกเบี้ยยร้อยละ 7.5 ได้ ---> คำตอบไม่ครอบคลุม ----> ต้องตอบว่าสามารถเรียกดอกเบี้ยยในส่วนค่ารักษาพยาบาลก่อนตาย และค่าปลงศพได้ แต่ไม่สามารถเรียกดอกเบี้ยยในส่วนค่าเศร้า โศกเสียใจได้ (คำถามข้อ 2.4 ถามชัดเกี่ยวกับเรื่องสิทธิในการกำหนดดอกเบี้ยยร้อยละ 7.5 ต่อปีของค่าสินไหมทดแทน “ทั้ง 3 รายการ”)
- เมื่อรายการค่าเศร้า โศกเสียใจ ไม่สามารถเรียกได้ ดอกเบี้ยจึงเรียกไม่ได้ด้วย ----> การจะเรียกดอกเบี้ยยได้ ต้องมีต้นเงินที่สามารถเรียกได้ก่อนจึงจะเรียกดอกเบี้ยยได้
- บางคนให้เหตุผลว่า ค่าเศร้า โศกเสียใจไม่ใช่ความเสียหายที่เป็นตัวเงิน --> แต่ไม่ได้บอกต่อไปว่าศาลมีอำนาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนในเงินส่วนนี้ได้หรือไม่ จึงไม่ได้คะแนน
- ค่าสินไหมทดแทน ไม่มีค่าเศร้า โศกเสียใจ ---> เป็นเหตุผลที่ผิด เพราะในส่วนของความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อร่างกาย อนามัย มีค่าสินไหมทดแทนในส่วนนี้

วิเคราะห์อัตรานัยข้อ 4 : เหตุผล (2)

- คำเศร้า โศกเสียใจ ไม่ใช่คำสินไหมทดแทน - ผิดร้ายแรงมาก เพราะจริงๆ แล้วคำเศร้า โศกเสียใจ เป็นคำสินไหมทดแทน แต่ไม่สามารถเรียกได้กรณีที่เกิดความเสียหายต่อชีวิต
- ในคดีความแพ่ง ศาลสามารถกำหนดคำสินไหมทดแทนเพื่อชดเชยค่าเสียหายให้กับโจทก์ได้ ไม่สามารถกำหนดคำเศร้า โศกเสียใจ ยกเว้นในคดีความที่จะกำหนดได้ ---> คำตอบแบบนี้ ทำให้ทราบว่าผู้เข้าสอบไม่มีความรู้ที่คำเศร้า โศกเสียใจเรียกได้ในกรณีไหนบ้าง กรณีไหนบ้างที่เรียกไม่ได้
- คำเศร้า โศกเสียใจอันเป็นนามธรรม ---> ไม่มี ---> มีแต่คำเศร้า โศกเสียใจ อันเป็นคำสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน
- คำสินไหมทดแทนนับแต่วันที่ผิดสัญญา ---> สัญญากับละเมิด เป็นคนละเรื่อง สัญญาเป็นนิติกรรม ส่วนละเมิดเป็นนิติเหตุ บ่อเกิดแห่งหนี้ต่างกัน ---> คำถามเป็นเรื่องละเมิด ไม่ใช่เรื่องผิดสัญญา
- ความเศร้าโศกเสียใจไม่ถือเป็นผลที่เกิดจากการกระทำต่อชีวิต สุขภาพ หรือทรัพย์สิน ศาลจึงไม่สามารถสั่งจ่ายคำสินไหมทดแทนในส่วนของคำเศร้าโศกเสียใจได้ ---> ไม่มีหลักนี้ เพราะการตาย ก็ต้องมีคำเศร้าเกิดขึ้นอยู่แล้ว แต่ที่เรียกเอาคำเศร้าโศกเสียใจไม่ได้ เพราะ ป.พ.พ. ไม่ได้บัญญัติให้เรียกได้

ขอให้ นศ.พ.ทุกคน โชคดีในการสอบ

